

ЕКОНОМІКА ТА УПРАВЛІННЯ НАЦІОНАЛЬНИМ ГОСПОДАРСТВОМ

Ігор Юрійович ЄГОРОВ,

доктор економічних наук, професор,
завідувач відділу інноваційної політики,
економіки і організації високих технологій
Інституту економіки та прогнозування
Національної академії наук України (м. Київ),
igor_yegorov1@ukr.net,

Ігор Валентинович КОЗЛОВСЬКИЙ,

науковий співробітник відділу інноваційної політики,
економіки і організації високих технологій
Інституту економіки та прогнозування
Національної академії наук України (м. Київ),
igor_universal@ukr.net

УДК 330.341.1:311.213.1

ІННОВАЦІЇ В ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ: ІДЕНТИФІКАЦІЯ ТА ВИМІРЮВАННЯ

Важливість інновацій у державному секторі визнається багатьма фахівцями. Розвинені країни ведуть активні дослідження в цьому напрямку. На сьогодні накопичено певний досвід для оцінки інноваційного рівня розвитку державного сектора. Однак багато проблем залишаються недостатньо вивченими. Існують методичні розбіжності в підходах до досліджень, пов'язані з різницею в поглядах на цей вид інновацій. Аналізується існуюча практика виокремлення й оцінки інновацій у державному секторі, при цьому основна увага приділяється досвіду ЄС з підготовки відповідного секторального інноваційного табло. Зроблено спробу розрахувати показники Табло для України. Зокрема визначено слабкі і відносно сильні сторони розвитку інноваційної діяльності в державному секторі, проведені відповідні розрахунки і зроблені кількісні оцінки значень найважливіших для сектора показників. Продемонстровано перспективність використання інструментарію Інноваційного табло ЄС в умовах нашої країни, незважаючи на наявні труднощі.

Ключові слова: інноваційний розвиток, державний сектор, оцінка ефективності, інноваційний розвиток державного сектора.

Розгляд інновацій у державному секторі є відносно новим явищем, яке було започатковано в останні роки у науковій літературі та публікаціях міжнародних організацій. Довгий час такі інновації були поза увагою науковців та політиків, багато країн досі не мають відповідних інструментів, фінансових ресурсів або стимулів для вивчення та впровадження таких інновацій [1]. З іншого боку, інновації у державному секторі необхідні для вирішення багатьох проблем, таких як: демократизація прийняття рішень у суспільстві, демографічні зміни, екологічні ризики, надання державних послуг.

В останні роки державний сектор зазнав значних перетворень, технологічних та організаційних змін для удосконалення роботи з надання державних послуг [1]. Зусилля щодо поліпшення реалізації функцій державного сектора і послуг, які він надає, вимагає глибокого розуміння, що таке інновації в державному секторі, як їх вимірювати і які показники використовувати.

Мета статті полягає у розгляді специфіки інновацій у державному секторі, аналізу підходів до їх оцінки та розробці відповідних пропозицій щодо використання відповідного міжнародного досвіду в умовах України. Крім того, у роботі зроблена спроба проведення оцінки інноваційності державного сектора України у порівнянні з низкою інших держав за методикою оцінювання за допомогою показників Інноваційного табло ЄС.

Окремі країни провели спеціальні обстеження з інноваційної діяльності в державному секторі, проте ще досі не має однозначності щодо процедур отримання вихідних даних, методик їх обробки та їх інтерпретації отриманих результатів. На основі експериментальних досліджень та інтерв'ю з респондентами в державних організаціях було висунуто припущення, що чотири типи інновацій, які визначено у Посібнику Осло, можна віднести і до державного сектора. Але для відображення специфіки інноваційної діяльності в цьому секторі формулювання деяких визначень вимагає певних уточнень, що й очікується при ревізії Посібника Осло, яке планується завершити наприкінці 2017 року.

При аналізі інноваційної діяльності у державному секторі в принципі можна отримати дані з різних джерел, не тільки зі спеціалізованих обстежень державних установ. Ці джерела можуть включати опитування громадян та інших користувачів державних послуг (наприклад, підприємства); опитування працівників і роботодавців; результати інновацій (наприклад, інноваційні нагороди, тематичні дослідження, корисні моделі) та інші існуючі джерела даних щодо державного сектора. Однак на практиці важко знайти хоча б одне надійне джерело даних про інновації в державному секторі [2; 3].

Ідентифікація інновацій у державному секторі України. В Україні проблему ідентифікації інновацій у державному секторі ще складніше вирішити, ніж в інших більш розвинених країнах. В українській статистиці не використовується слово «громадський» (*public*) сектор у статистичній інформації. Прийнято використовувати терміни «державний» і «недержавний» сектори, що створює значні труднощі в міжнародному порівняльному аналізі, адже ці терміни («державний» та «*public*») не є тотожними. У той же час більшість експертів має чітке уявлення про відмінності між інноваціями приватного і державного секторів. Відсутність на ринку, як правило, приводиться в якості найбільш принципової різниці між ними.

Державні організації виокремлюють та заохочують ініціативи, які сприяють змінам, наприклад, за рахунок використання інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) — електронний уряд та ін. З початку 1990-х років спостерігається

зростаючий інтерес до динаміки розвитку інновацій у державному секторі в якості інструменту модернізації. Проте організації державного сектора все більше усвідомлюють властиві інноваційному розвитку протиріччя. Руйнівний характер інновацій, як виявилось, вступає в протиріччя з фундаментальною роллю державних установ щодо зниження невизначеності та введення стабільних процедур. У той же час заохочення інноваційної діяльності в державному секторі і на підприємствах державного форми власності стає необхідністю.

Беручи до уваги необхідність включення до загального аналізу інновації у державному секторі, визначення інноваційної діяльності може включати до себе такі види:

- внутрішні дослідження; планування і проектування; дослідження ринку та інше; техніко-економічні обґрунтування, випробування та інші підготовчі роботи для інноваційної діяльності;
- комерційні дослідження університетів або державних науково-дослідних інститутів;
- підготовка та підвищення кваліфікації кадрів для інноваційної діяльності;
- консультації або інші бізнес-послуги для інновацій;
- придбання нового обладнання і програмного забезпечення для впровадження інновацій.

Додатковим аспектом інновацій у державному секторі є те, що вони повинні бути спланованими. Інновації часто розглядаються як результат цілеспрямованих дій, а сам процес генерування інновації має конкретну методологію [4].

Так склалося, що бізнес нерозривно пов'язує продуктивність фірми з задоволенням споживачів. Якщо споживачі не задоволені товарами або послугами, які їм пропонуються на ринку, вони можуть обрати інших постачальників. Відсутність ринкових відносин у державному секторі робить його менш пристосованим до потреб споживачів. Це потенційно впливає на стимули впровадження інновацій. У свою чергу, існує брак фактичних даних, які характеризують вплив на потреби споживачів інновацій у державному секторі. Не дивлячись на відсутність ринкових відносин, все-таки помітні ознаки того, що державний сектор усе більше уваги приділяє потребам споживачів і задоволенню клієнтів. Тим не менш, не було ніяких конкретних обстежень ставлення споживачів до інновацій у державному секторі в Україні в останні роки.

Організаційні інновації. Україна гостро потребує організаційних інновацій для стимулювання інноваційної діяльності на різних рівнях. Необхідна горизонтальна координація інноваційної політики, тому що сучасні адміністративні структури є розгалуженими організаціями із широким спектром завдань. Імплементация горизонтального управління є складним і динамічним процесом, який повинен враховувати як внутрішні, так і зовнішні чинники і впливи. Це, як правило, включає у себе державне фінансування (але не завжди), субсидії, податкові пільги, кредити і нормативні акти (наприклад, екологічне регулювання може зробити істотний вплив на інновації).

Приватно-державне партнерство та інновації в державному секторі. Особлива увага повинна бути приділена розвитку державно-приватного партнерства (ДПП). В Україні не існує ні ефективних інструментів, ні механізмів для функціонування приватно-державного партнерства. У Законі України «Про державно-приватне партнерство» від 1 липня 2010 р., ДіР та інновації не передбачені в переліку областей виконання ДПП. В Україні не існує механізму спільного фінансування проектів, включених у державні науково-технічні програми за рахунок підприємств, приватних інвесторів, бізнес-ангелів або громадських фондів. В Україні немає державних програм, орієнтованих на новий бізнес або інші способи

комерціалізації результатів ДіР. Інновації в бізнес-секторі в основному фінансуються за рахунок власних коштів підприємств, що ніяк не сприяє активізації інноваційного процесу в необхідному для економіки обсязі.

Єдиним винятком ефективних інновацій у державному секторі є ті, що пов'язані з виробництвом військової техніки й озброєнь. Україна зберегла частину радянського військово-промислового комплексу з його інноваційним потенціалом. Важко оцінити його реальний розмір, так як відповідна інформація класифікується як «секретна». Але той факт, що країна знаходиться в групі перших десяти експортерів товарів військового призначення в світі, показує, що цей потенціал є істотним. Низка машинобудівних компаній усе ще знаходиться під контролем держави, вони працюють в інтересах держави і вони мають відносно високий рівень інновацій. Важко знайти пряму відповідність з ситуацією в деяких інших країнах, але, здається, що такі нововведення можуть розглядатися в якості інновацій у державному секторі.

За результатами опитування серед країн СНД, в Україні більше 20 % підприємств були залучені в інноваційну діяльність в 2010–2015 роках. Варто також відзначити, що менше 6 % державних організацій (університети, дослідницькі інститути і т.д.) були згадані в якості партнерів в інноваційній діяльності. Це означає, що загальне залучення державного сектора в інноваційний процес залишається на низькому рівні.

Україна намагається використовувати можливості, пов'язані з розвитком інновацій в більш «традиційних» галузях державного сектора. Одним з них є спеціальна державна програма «електронного уряду». Вона була розроблена в 2004 році з метою забезпечення громадян України оперативною та об'єктивною інформацією про діяльність державних органів. Основна ідея цього проекту полягає у використанні міжнародного досвіду, рішень і методологічних розробок у сфері інформаційних технологій для підвищення прозорості та ефективності державного управління в Україні, розвитку електронного бізнесу, а також для зміцнення діалогу між державними установами, приватним сектором і громадянами України. Основні компоненти системи включають у себе комунікацію через Інтернет з усіма державними органами на всіх рівнях, доступ до електронних інформаційних ресурсів уряду; використання цифрового підпису державних службовців із забезпеченням надійної і безпечної інформаційної взаємодії між замовником та державними службами та органами виконавчої влади; впровадження електронних закупівель товарів і послуг для державних потреб. Загальний обсяг інвестицій у програму повинен був доходити до 1 млрд. євро протягом восьми років. Однак через економічну кризу і політичну нестабільність ця програма не була завершена. Деякі елементи електронного уряду знаходяться в експлуатації, але ще треба буде пройти довгий шлях, поки всі завдання закладені в програмі будуть виконані.

Політика країн ЄС щодо оцінювання інновацій у державному секторі. Державні послуги і державне управління є значною частиною європейської соціально-економічної політики. У Європі частка державного сектора в ВВП варіюється в межах 40–55 %, в порівнянні з 32 % — у США, 26 % — в Японії, 16 % — в Китаї і 17 % — в Індії. Зайнятість у галузях, пов'язаних з державним сектором, становить 1/4–1/3 всього працездатного населення Європейського союзу, і більше 15 % від загальної чисельності зайнятих у ЄС припадає безпосередньо на державний сектор (державні службовці) [5, с. 3].

Історично склалося, що державний сектор розвивався трохи інакше, ніж приватний, де ефективність та інновації завжди були важливі для стабільного успіху. За великим рахунком, державний сектор практично завжди перебував у «зоні комфорту», на відміну від приватного. Фінансова криза останніх років змінює

правила гри для державного сектора, і сьогодні ефективність та продуктивність у ньому займають центральне місце в роботі урядів країн Європи. В основному робота спрямовується в русло вирішення важливих бюджетних обмежень і оптимізації витрат.

Після прийняття стратегії Європа–2020 Європейська комісія запустила пілотний проект «Європейське інноваційне табло державного сектора» (*European Public Sector Innovation Scoreboard*) [6] з метою поліпшення здатності аналізувати ефективність і продуктивність економіки. Основна ідея цього проекту — відобразити інноваційні процеси окремо в державному секторі країн-учасниць ЄС у контексті загального проекту «Інноваційне табло ЄС». У 2013 році цей проект був реалізований як спроба кращого розуміння й аналізу інноваційних процесів у державному секторі. Він був розроблений на основі досвіду попередніх національних і регіональних проектів, перевірених і широко обговорюваних з низкою ключових експертів [7, с. 49].

Для проведення оцінки в цьому проекті виділяють сім груп показників. У процесі оцінювання використовуються підходи, аналогічні системі оцінок Інноваційного табло ЄС. Сім груп показників охоплюють 22 індикатори. Дані за індикаторами отримані з різних джерел, включаючи Євростат, ОЕСР, Всесвітній банк, Світовий економічний форум і Innobarometer за 2010 [8] та 2011 роки [9].

У контексті євроінтеграційних процесів для України досить важливо брати участь у подібних обстеженнях. У 2015 році нами була проведена оцінювання інноваційності державного сектора України на базі показників Табло. Загалом, ознайомитися із відповідною методикою можна в окремій роботі, присвяченій цій темі [10].

Згідно з обраним статистичним інструментарієм вдалося порахувати інноваційність державного сектора країн ЄС та України і в 2016 році. Зведені дані оцінювання представлені на рис. 1 (своєрідний Зведений індекс інновацій, в оригінальній роботі він не порахований «ЗІІ»).

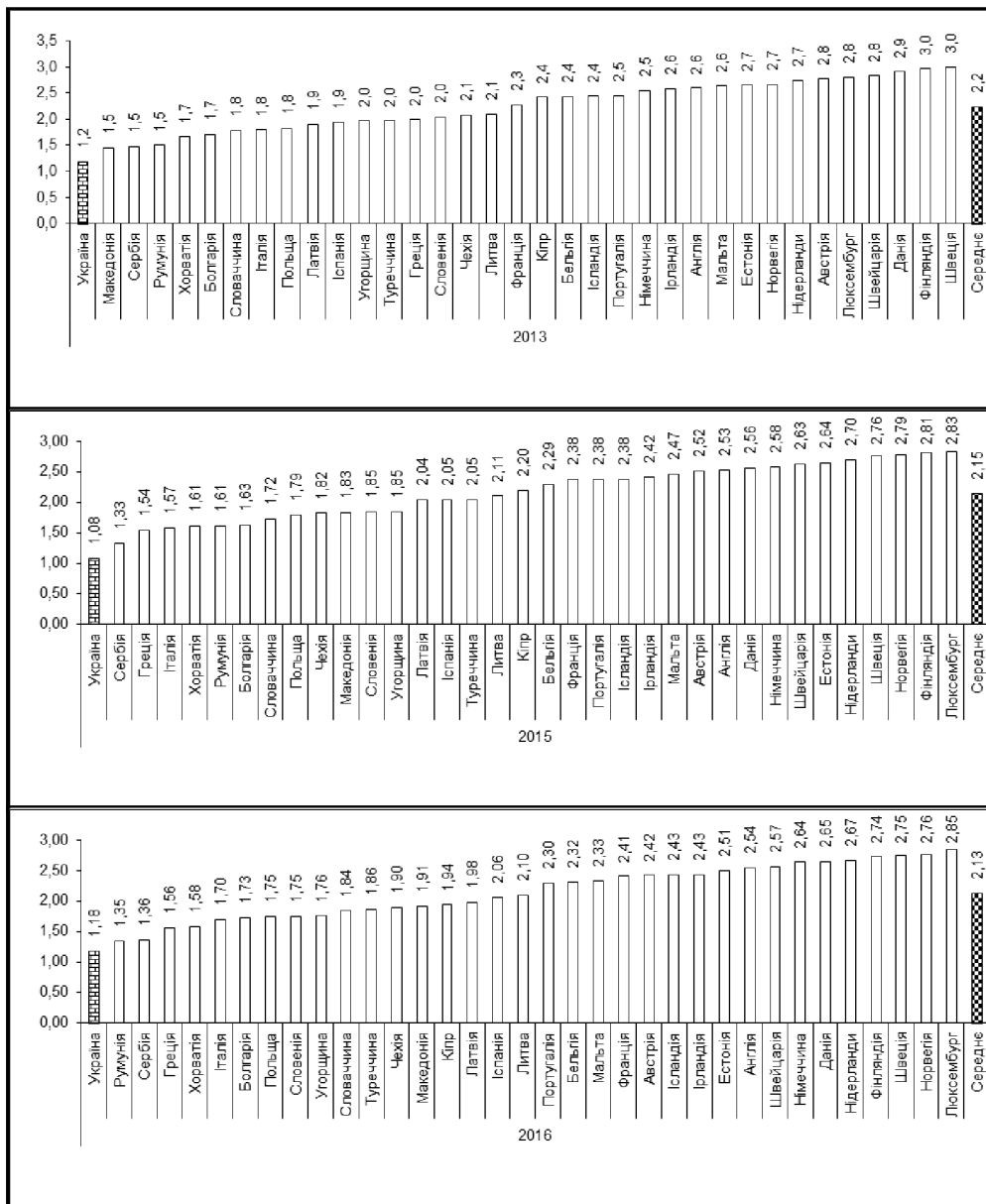

Рис. 1. Оцінка інноваційного розвитку державного сектора країн ЄС та України (середні значення) 2013, 2015–2016 рр.

Примітка: розроблено авторами на основі [14–25].

Значення ЗП для України виявилось нижчим, ніж у інших досліджуваних країн. У свою чергу, середнє значення по країнах ЄС (включаючи Україну) теж мало тенденцію до спаду: з 2,2 у 2013 році до 2,13 у 2016 році. Порівнюючи Україну із середнім значенням по ЄС, уже «традиційно» рівень вітчизняного інноваційного розвитку становить 50 % від середньоєвропейського, як і в обстеженні «Інноваційне табло ЄС 2016 року», куди в цьому році офіційно включили Україну [10].

Такий стан розвитку можна пояснити наявними статистичними даними. Певна кількість з них має від'ємне значення (табл. 1).

Таблиця 1

Україна в світлі окремих індикаторів Європейського інноваційного табло для державного сектора» 2013, 2015, 2016 рр.

Україна	1.2.1. Ефективність уряду	1.2.2. Регуляторна (нормативно-правова) якість	1.2.3. Підвищення ефективності державних послуг за рахунок використання ІКТ	1.2.5. Індекс розвитку електронного уряду (EGDI)	3.3.2. Державні закупівлі високотехнологічної продукції
2013	-0,8	-0,5	3,6	0,5	3,1
2015	-0,7	-0,6	3,3	0,5	2,9
2016	-0,7	-0,6	3,5	0,61	3,1

Примітка: розроблено автором на основі [14–25].

Виходячи з даних таблиці, значення показника «ефективність уряду» з 2013 по 2016 рр. змінилося з 0,8 до 0,7, «якість регулювання» — з 0,5 до 0,6. Середнє значення серед інших країн для обох показників у цей період було на рівні 1,1. Ці індикатори відображають якість роботи державного сектора. Очевидно, що в Україні питання підвищення ефективної роботи державного сектора і, як результат, його інноваційності, є нагальними.

Як видно з даних табл. 1, для нашої країни за три роки істотно нічого не змінилося. Особливих зрушень у бік поліпшення не відбулося. Це свідчить про те, що в країні так і не почалися структурні реформи в інноваційній сфері, яку покликані змінити ситуацію і стимулювати інноваційний розвиток в державному секторі.

Порівняння України з іншими країнами всього за п'ятьма індикаторами не може бути основою для всебічних висновків. Тим не менше, порівняння середнього значення за цими п'ятьма індикаторами із відповідними значеннями для країн ЄС є важливим для розробки інноваційної політики щодо держсектору в контексті євроінтеграційних процесів. Порівняння дає певне уявлення про сильні та слабкі сторони державного сектора в Україні та інших країнах Європи. Головнє завдання українських експертів та урядовців на цьому етапі досліджень — використовувати вже накопичений досвід країн ЄС та формулювати власний вектор інноваційного розвитку державного сектора.

Україна є «наздоганяючою» країною, яка хоче прискорити свій економічний розвиток. Інтенсифікація інноваційної діяльності у державному секторі може зробити істотний внесок у цей процес. Проте ще залишається багато перешкод на такому шляху.

По-перше, необхідний чіткий підхід до визначення державного і приватного секторів в оцінці інноваційної діяльності (з використанням класифікації КВЕД). У рамках цього процесу повинні відбутись зміни в стандартах бухгалтерського обліку, спрямовані на виявлення витрат, пов'язаних з інноваціями. Необхідно використовувати багаторівневий підхід збору інформації про інновації в державному секторі й активізувати зусилля в напрямі розробки релевантних показників для оцінювання. Особлива увага повинна бути приділена сфері послуг, особливо послуг, які надаються державою.

По-друге, наш аналіз ілюструє гостру необхідність проведення спеціальних обстежень саме в розрізі інновацій у державному секторі. Введення спеціальних обстежень і двоступеневих інтерв'ю для респондентів у державному секторі (перший етап повинен допомогти уточнити визначення і дати деякі рекомендації для відповіді на додаткові питання) мають важливе значення для отримання достовірних даних.

По-третє, забезпечення прозорого та зрозумілого фінансування інновацій у державному секторі.

По-четверте, державно-приватне партнерство має важливе значення для реалізації інновацій у державному секторі. Таке партнерство є основою не тільки для спільного фінансування процесу передачі технології, а й для спільного використання результатів ДіР, актуальної інформації, нових технологій, інтелектуальної власності і т.д. Вони зазвичай використовуються для розробки нових напрямів суспільних досліджень та ідей, підтримки нових інноваційних компаній, включаючи створення стимулів для державних органів для створення старт-ап компаній, сприяння комерційній експлуатації нового державного продукту в сфері ДіР, інформаційних послуги і т.д. Державно-приватне партнерство вважається одним з основних механізмів підвищення ефективності інновацій та залучення ДіР інвестиції. Спільне фінансування проєктів з боку приватного сектора і держави та участь підприємств у науково-дослідних програмах часто є критерієм для прийняття рішень про фінансування з боку держави [11].

По-п'яте, державно-приватне партнерство в галузі технологій та інновацій необхідно розвивати шляхом запуску спеціальних державних програм. Співпраця для створення нових інноваційних продуктів, високотехнологічної продукції, проривних технологій та інновацій у технологічних секторах, важливих для національної економіки, повинна фінансуватися спільно державою і бізнесом на основі використання схем, уже апробованих в інших країнах.

Список використаних джерел

1. OECD (2013) Key elements for a measurement framework for public sector innovation. Paris : OECD document DSTI/EAS/STP/NESTI(2013)10. URL : <http://www.oecd.org/science/sci-tech>.
2. Bloch C. Measuring innovation in the public sector / Handbook of Innovation Indicators and Measurement, Cheltenham / F. Gault (ed.). UK : Edward Elgar, 2013. URL : <http://www.e-elgar.com/shop/eep/preview/book/isbn/9780857933652>.
3. Can we measure public sector innovation? A literature review / R. Kattel, A. Cepilovs, W. Drechsler [et.]. LIPSE Project paper, 2013. URL : <http://lipse.org/userfiles/uploads/kattel%20et%20al%20egpa%20version.pdf>.
4. Fuglsang L. Bricolage and invisible innovation in public service innovation // Journal of Innovation Economics. 2010. Vol. 1. p. 67–87. URL : <http://www.cairn.info/revue-journal-of-innovation-economics-2010-1-page-67.htm>.
5. Thenint H. Global Review of Innovation Intelligence and Policy Studies. Innovation in the public sector. INNOGRIPS. 2010. URL : http://grips-public.mediactive.fr/knowledge_base/dl/889/orig_doc_file.

6. European Commission / Public Sector Innovation Scoreboard 2013. A pilot exercise. 2013. 74 pp.
7. *Козловський І. В.* Оцінка інноваційного розвитку державного сектора. Досвід ЄС // *Матеріали XX ювілейної міжнародної науково-практичної конференції «Проблеми і перспективи інноваційного розвитку економіки»*. Одеса, 2015. Том 1. С. 48–53.
8. European Commission / Innobarometer 2010 / Analytical Report Innovation in Public Administration. URL : http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_305_en.pdf.
9. European Commission / Flash Eurobarometer 343 / Innovation in the public sector: its perception in and impact on business. 2011. URL : http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_343_en.pdf.
10. *Козловський І. В.* Україна в контексте пілотного проекту «Інноваційне Табло ЄС для державного сектора» // *Європейський вектор*. Молдова, 2015. С. 117–123.
11. European Innovation Scoreboard 2016. URL : http://ec.europa.eu/growth/industry/innovation/facts-figures/scoreboards_en.
12. *Чмир О. С., Шкворець Ю. Ф., Єгоров І. Ю.* Державно-приватне партнерство у науково-технічній та інноваційній сфері: теоретичні засади і практичні проблеми впровадження в Україні // *Наука та наукознавство*. 2012. № 3. С. 34–43.
13. European Commission / Trends and Challenges in Public Sector Innovation in Europe. 2012. URL : <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/13181/attachments/2/translations/en/renditions/native>.
14. Worldwide Governance Indicators 2013. URL : <http://info.worldbank.org/governance/wgi/index.aspx#home>.
15. Worldwide Governance Indicators 2015. URL : <http://info.worldbank.org/governance/wgi/index.aspx#home>.
16. Worldwide Governance Indicators 2016. URL : <http://info.worldbank.org/governance/wgi/index.aspx#home>.
17. The Global Information Technology Report 2013. URL : http://www3.weforum.org/docs/WEF_GITR_Report_2013.pdf.
18. Global Information Technology Report 2015. URL : http://www3.weforum.org/docs/WEF_Global_IT_Report_2015.pdf.
19. The Global Information Technology Report 2016. URL : http://www3.weforum.org/docs/GITR2016/GITR_2016_full%20report_final.pdf.
20. E-Government Development Index 2012. URL : <http://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/Reports/UN-E-Government-Survey-2012>.
21. E-Government Development Index 2014. URL : <http://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/Reports/UN-E-Government-Survey-2014>.
22. E-Government Development Index 2016. URL : <http://publicadministration.un.org/egovkb/en-us/Reports/UN-E-Government-Survey-2016>.
23. Global Competitiveness Report 2013. URL : http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2013-14.pdf.
24. Global Competitiveness Report 2015 URL : http://www3.weforum.org/docs/WEF_GlobalCompetitivenessReport_2014-15.pdf.
25. Global Competitiveness Report 2016. URL : http://www3.weforum.org/docs/gcr/2015-2016/Global_Competitiveness_Report_2015-2016.pdf.

Надійшла до редакції 01.12.2016

Егоров И. Ю., Козловский И. В. Инновации в государственном секторе: идентификация и измерение

Важность инноваций в государственном секторе признается многими специалистами. Развитые страны ведут активные исследования в этом направлении. На данный момент накоплен определенный опыт для оценки инновационного уровня развития государственного сектора. Однако многие проблемы остаются недостаточно изученными. Существуют методические расхождения в подходах к исследованиям, связанные с различием в подходах к этому виду инноваций. В статье анализируется существующая практика выделения и оценки инноваций в государственном секторе, при этом основное внимание уделяется опыту ЕС по подготовке соответствующего секторального инновационного табло. Сделана попытка рассчитать показатели Табло для Украины. В частности, определены слабые и относительно сильные стороны развития инновационной деятельности в госсекторе, проведены соответствующие расчеты и сделаны количественные оценки значений важнейших для сектора показателей. Продемонстрирована перспективность использования инструментария Инновационного табло ЕС в условиях нашей страны, несмотря на имеющиеся трудности.

Ключевые слова: инновационное развитие, государственный сектор, оценка эффективности, инновационное развитие государственного сектора.

Yehorov, I. Yu.; Kozlovskiy, I. V. Innovations in Public Sector: Identification and Measurement

The importance of innovation in the public sector is recognized by many experts. Developed countries are actively providing research in this direction. At the moment, some experience to assess the level of development of innovative public sector was accumulated. However, many problems remain poorly understood. There are methodological differences in the approach in researching related to the difference in the approach to this kind of innovations. The paper analyzes the current practice of selection and evaluation of innovations in the public sector, with a focus on the experience of the EU in preparation of the corresponding sectoral innovation scoreboard. An attempt was made to calculate the Scoreboard indicators for Ukraine. In particular, the identified weaknesses and strengths with respect to the development of innovation in the public sector have been defined, carried out the relevant calculations and made quantitative estimates of the values of the most important indicators for the sector. Promising use of the EU Innovation scoreboard instruments in our country was demonstrated, despite the difficulties.

Keywords: innovative development, the public sector, performance evaluation, innovative development of the public sector.

